01/11/2023

Το σωστό και το λάθος

/ Γνώμες

Μία από τις μεγαλύτερες προκλήσεις της ανατροφής των παιδιών είναι το να μάθουν να ξεχωρίζουν ανάμεσα στο σωστό και το λάθος. Ζούμε σε μια εποχή στην οποία «όλα επιτρέπονται». Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να υπάρχει δυσκολία να ξεχωρίσουμε τι βλάπτει στην πραγματικότητα την ψυχική μας κατάσταση, τι αλλοιώνει τον χαρακτήρα μας και δυσκολεύει τη διαμόρφωση σχέσεων αγάπης, χαράς, γνήσιας κοινωνικότητας μεταξύ των ανθρώπων.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Εφόσον το κέντρο του κόσμου είμαι εγώ, γιατί να μην είμαι αλάθητος; Γιατί οι άλλοι να με κρίνουν και να με απορρίπτουν από τη στιγμή που οφείλουν να μου αναγνωρίζουν τη μοναδικότητά μου, το δικαίωμά μου να είμαι η προτεραιότητα

και του εαυτού μου και εκείνων, καθόσον άλλη αντιμετώπιση θα μου προκαλέσει τραύμα στην αυτο-εικόνα μου και στην αυτοεκτίμησή μου;

Έχουν αδυναμία οι γονείς στα παιδιά τους. Ταυτόχρονα, έχουν και ενοχές. Θεωρούν ότι επειδή οι ίδιοι πιθανόν να μεγάλωσαν με περιορισμούς και αρκετά «όχι» στη ζωή τους, θα πρέπει να μην πληγώσουν τα παιδιά τους με αρνήσεις. Αντίστοιχη ήταν η στάση των εκπαιδευτικών τη δεκαετία του ‘80 κυρίως, όταν δεν ήθελαν να διορθώνουν με κόκκινο τα γραπτά και τις εργασίες των μαθητών, μη τυχόν και τους στενοχωρήσουν και τους πληγώσουν. Το ίδιο συμβαίνει και με τη φράση «τα παιδιά έχουν πάντα δίκιο», η οποία δεσμεύει πολλούς γονείς. Σίγουρα, αποτυπώνει την αντίληψη της πνευματικής ελίτ της κοινωνίας, όπως αυτή μεταφράζεται στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Κάθε άλλη θεώρηση μοιάζει να θυμίζει περιόδους αυταρχισμού.

Αλλά και στον εκκλησιαστικό χώρο, το σωστό και το λάθος περιορίζονται στα πλαίσια της συμπεριφοράς, σε μια ηθική του «φαίνεσθαι», χωρίς να γίνονται ήθος καρδιακό και αγαπητικό, που να αγγίζει τον «κρυπτό της καρδίας άνθρωπο». Αρκούμαστε να φαινόμαστε σωστοί. Ότι τηρούμε τις δέκα εντολές. Ότι κάνουμε το καθήκον μας απέναντι στον Θεό και τον συνάνθρωπο, χωρίς να βλέπουμε την καλή αλλοίωση του εσωτερικού μας κόσμου. Δεν παιδαγωγούμαστε στην οδό του έρωτα του Θεού, στον τρόπο του να βλέπουμε τον συνάνθρωπό μας στην προοπτική της συνύπαρξης, που μπορεί να έρθει με την αγάπη, τη συγχώρηση, την υπομονή, αλλά και την αλήθεια. Οι πράξεις που διασπούν την ενότητα των ανθρώπων, που προκαλούν χωρισμό και δυστυχία, όχι επειδή δεν ικανοποιούν υλικές ανάγκες, χατίρια επίδειξης και απόλαυσης, αλλά επειδή γίνονται για να δείξουμε ότι είμαστε οι «καλοί» ή οι δυνατοί εις βάρος του άλλου, οδηγούν στην οδό του λάθους. Αυτός που αγαπά τον Θεό ξέρει να λέει «όχι», όπως ξέρει και να δίνεται.

Χρειάζεται να επανέλθουμε και να επιμείνουμε στην οδό της διάκρισης. Το «όλα επιτρέπονται» γεννά ανθρώπους που δεν έχουν μέτρο. Γεννά συγκρούσεις με άλλους που λειτουργούν κι αυτοί χωρίς μέτρο. Γεννά μια γενιά χωρίς ενσυναίσθηση. Χωρίς επίγνωση ότι όταν πληγώνεις, θα πληγωθείς κάποια στιγμή και θα συντριβείς. Όταν απαλύνεις όμως τον πόνο του άλλου, όταν δείχνεις ότι σε ενδιαφέρει να δει τον εαυτό του και τη ζωή όπως αληθινά είναι, δηλαδή σε ένα προορισμό συνύπαρξης, ανάστασης, αγάπης, όπως κληθήκαμε ως εικόνες Θεού, τότε βρίσκουμε και τον τρόπο της αληθινής ελευθερίας. «Όλα επιτρέπονται αλλά δε με συμφέρουν όλα», διακηρύσσει η Εκκλησία. Κι αν λαθέψω, μπορώ να μετανιώσω, αφού γνωρίζω τι είναι λάθος.

Τρόπος για μιαν αλλιώτικη κοινωνία σε όλους τους τομείς, που ξεκινά από την οικογένεια.

Πηγή: Pemptousia.gr – themistoklismourtzanos.blogspot.com